

התכלת פרק רביעי מנחות

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מדרים לקים
בלומר לכן וכו': (ב) בא"ד
צמר הוא הוה שרי אי לאו
משום: (ג) ד"ה לקיים וכו'
מקיים הס"ד ואח"כ מ"ה
עשה דליית כגון צמר לבן
בפשתו וידמה לאו:

שיטה מקובצת

[illegible][illegible][illegible]

ליבדקיה. פי' זקונטרס שמי ל
הוה מצי למימר שמי
יה לצינית אי תבלת הוא אן קלא

פ' היטל בהן מינן פוטרים ור"א אב"ש פליגי דהלא כ
אליבא דב"ש מאי. תנ"ח: (ס) דמסיקנא דחוטוי צמר

דלא דרשין סמוכין למשר
 עלה נקט לון אוסרין ומחין
 וצנשה ואסור ויתר נמי
 וס' שלא במקום מזה ועובר
 [6] תנו רבנן [6] סדרין בצ'
 מחיבין "והלכה כדבר
 צדוק והלא כל הממ
 אינו אלא מן המתמיו
 אסרוה לפי שאין בקיא
 חסא לרבא [ג] ולרמו
 ומפרסמא למילתא [ג]
 ולירשא בפירקא [ג]
 ולא יהא אלא לבן
 לא כדריש לקיש [ג]
 מקום שאתה מוצא
 אתה יכול לקיים את
 יבוא עשה וידחה את
 אלא גזירה משום מי
 אדיסקי ליקום וליסב

דבר (ד' 5) ומשינן דכל דבר
ות עשה וז שחמרה ואלו
הממילא ממיקר ולא יארו
ש פליג דלמרי פטור
אלא המטיל כ' מימה הוא
לליכא אסורא מפני מה
דלגליא בלייטא מורה וואי
רשומה ולייטא. דלגליא
דלמרי אשש הגורם כלו
בצע היא שדומה לחכלת
מזר צבוע בקלא איין והוי
רפח פן אן רמי קלא איין
לזר מזר לכן א' האמר לעיל
שזי דלמרי קיוד א' לזש
לכן דלמר בדיקן: **דריש**
מזי א' להטיין שזש ציית
לזש בדיקן דמינו אלל משה
(ד' 5) רמיין אן אר משה
לכן דפשתן בדיקן מתיקין
בדיקא. לכל היורות שזועפין
א' ליהוי קלא איין: **גורא**
לזדון היורות אמי לשפון
בשעמקא א' אס ש
נסיין: **וילכטיבא אדיקא**.
דמפרש לקמיא (שם) לייטול
הקליפא: **ואדיקא ליקוס**
דן אגרות ועשר עניייה:
ס מחלל אלל אן בן דיקא
צריח גילא וסכלללח: ה"ג
למחלל של נסיין שזעפ
שעמא פסולה וואי מחלל
אלל במקום מזה: **וילכטיבא**
ממות שזועפין בזה מחלל הוי
שזועפין יודעין דבדר נסמון
לפי שזועפין מחלל הכרה
וגו וגם במקומות מתיקין:
מחז

ות לשון אחד ליצדוק כל
שלא לשמו עבד כוליה ל"ו
לזו ומשני משום טעימה ש

מחבאין אלא לפי שלא היה להם תכלת מפרש לקמן גזירה משום קלא אילן כו' וט"ל כו' תמיהא הוא דאיכא הא איסורא ז' בשל פשתו ושל פשתו:

סדרין בציצית בית שמאי
 קמויין ולא חשמי
 ומויז ויסקן יותר לשון חשמי
 ויסקן נמי כהא מלא ויסקן
 ית ב"ש פומרין וב"ה
 ב"ה א"ר אלעזר ב"ר
 תכלת ו בירושלים
 אמר רבי א"כ למה
 אמר ליה רבא רב רב
 עשרה ונפקו לברא
 שכן דמתמנהו עילון
 ה משום קלא אילן
 כיון דאפשר במינן
 אמר ריש לקיש ככל
 שה ולא תעשה אם
 עניהם מוטב ואם לאו
 א תעשה ו וליברקה
 מה וליכתבה אדיסקין
 אמר רבא השתא
 תמי

ומיהו לא יתכן למיגר בל
מיהו גם אהובא חנא דמיהו
מפיק דמחיתא ביצמות ות
ואכן ו פשתא דלפיהו ו
ולפי הקונטרס ז"ל דאין
גזירה וזיית ממנו שרי ל
גזירה למסריה היינו ציית
קרב קטניה סרינו בקייטא
קרב קמפיה ומוקא לשפוט
חובת גזרא או חובת טליה
דמחברין להעמק ומדבר
פי ר"ת דמדאורייתא
הי טעמי דמפרש בשעתיה
למשיב תחלה והלכן שייך
הקונט' דב"ש אף במינו פ
התכלת מעכבת הלכו והסתמ
מימה פ' להשחא כיון
אמר ר' אדא בר אבא
שני שפיר דקאי אבז
נמי קאי אב"ש אס כן למ
טעמא דב"ש משום גזירה
דקוניא והיה יאזי לפרש
קאמר ולא קים ליה ב"ש ו
ליה והלא בני ירושלים יתמהו
ב"ש לא קי"ל ונתה פ
גוראין אי איכה ציית לא ממ
אבז למגזייל אי חייב ומקחו
אבז. אע"ג דלגליבא דרבי
את הלכו מיהו רבי לאו
ירושלם דמפרשיט: **פוטרי**
מיקוקא דחוטני פשתן **פוטרי**
אי פוטרי בל שעתן בל נמי
ליה טפי דחוטני אמר **פוטרי**
כלאס אי נמי מדאורייתא
לדפשר לקיים שיהיה אכל
אכל ציית ולא משום
מדאורייתא אי

ועיקר וליצדקיה כדאיתא

נידרש להו בפירקא היאך אדם יכול לבדו
אסורה גזירה משום טעימה דתכלת. ניסי
יפה של תכלת וזו היא טעימה ואותה טעימה
אסורה: ואכתי מפני מה אסורה בשביל

כ.

עין משפט
נר מצוה

וְאֵל מִי פֶּגַע מֵהַלְכוֹת צִיָּית
הַלְכָה וְסָמַג עֵשִׂין כּו
טוֹשׁ"ע אֶל"ח סִי ט סַעִיף ו:
ב [מִי שֶׁס:]

מוסף רש"י

סדרין בצרצית ב"ש
 פטורין. ואפי' דלית
 חסונה הוא בכל טעמות שיש
 לו לאדם ואפילו מומחין
 בקופסא, הי דפשתן פטורין
 משום בלגאס לא שיהא
 דרמנה דלא דרשי סמויין
 וכו' מחזיקין פטורין דדרשי
 מוכין (שבת כה). **אתה אתה**
יכול לקיים את שניהם.
 כגון גדלים מעשה של לא
 תלכס שפט, טעמא דלגלית של
 תלכס ציית של זמר ולגלית
 של פשתן ציית של פשתן
 (דיר נח). **ואם לאו.** אם אי
 יכול לקיים את שניהם
 נגזר מילין זעזעט (סם).

רבינו גרשום

[illegible]

אע"ג דידעי למיבדקיה להכי
נבע לידע אם יהיה לו מראה
שירלבדוקוהו וכלאים הלכך
טעמימה פסולה לציצית ולא

(א) אולי צ"ל כיון דנריך להטיל ממין הכסף והוא עיקר כו'.

(א) אולי ז"ל למימרו כן כמו שפירשתי למעלה וכו' ותיבות לפי מה נמחק.